

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: H. M. ,** nar. „X“, státní příslušnost Tuniská republika, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Radkou Procházkovou, advokátkou se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 1120/43, PSČ 400 01, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, nám. Hrdinů č. p. 1634/3, Poštovní schránka 155/50, PSČ 140 21, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2013, č. j. MV-44956-3/SO/sen-2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 9. 5. 2013, č. j. MV-44956-3/SO/sen-2012, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 34,-Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku.
- III. Ustanovené právní zástupkyni žalobce JUDr. Radce Procházkové **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši **8.228,-Kč**, která jí bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 9. 5. 2013, č. j. MV-44956-3/SO/sen-2012, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání

a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 3. 2012, č. j. OAM-14888-23/PP-2011, kterým byla dle ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, která byla podána ve smyslu ust. § 87b odst. 1 téhož zákona, a tedy z pozice rodinného příslušníka občana Evropské unie.

V obsáhlé žalobě nejprve popsal průběh dosavadního řízení a uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a zasahuje mu do jeho práv. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, přičemž při posuzování jeho žádosti nepostupoval tak, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem jeho případu, čímž porušil ust. § 2 a ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále má žalobce za to, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu a také zmatečné, neboť se žalovaný nevypořádal s žalobcovými návrhy a námitkami. Vedle toho je žalobce přesvědčen, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, když toto rozhodnutí porušuje právo na rodinný a soukromý život žalobce a jeho manželky V. M., které je zakotveno v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Z těchto důvodů žalovaný v rozporu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu žalobcovo odvolání zamítnul a potvrdil prvoinstanční rozhodnutí.

V návaznosti na právě uvedené žalobce uvedl, že žalovaný nesprávně dospěl k závěru, že se dopustil jednání uvedeného v ust. § 167 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, neboť manželství, které žalobce uzavřel, žalovaný zhodnotil jako účelový svazek, jenž má sloužit pouze k získání pobytového oprávnění. Dle žalobce posuzování případné účelovosti uzavřeného manželství by se mělo řídit usnesením Rady ES ze dne 4. 12. 1997, č. 87/C 382/, o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství (dále jen „usnesení Rady ES“), které zavádí definici účelového manželství, a to jako manželství, jehož jediným cílem je obejít právní předpisy o vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí a obdržet pro státního příslušníka třetí země povolení k pobytu nebo oprávnění pobývat v členském státě. Vedle toho usnesení Rady ES obsahuje demonstrativní výčet okolností, které mohou být důvodem pro domněnku účelovosti, a to např. že manželé po svatbě neudržují manželské soužití, dále že manželé se před svým sňatkem nikdy nesetkali, dále že manželé uvádějí rozporuplné osobní údaje či okolnosti jejich prvního setkání, dále že manželé nehovoří jazykem, kterému by oba rozuměli, dále že si manželé předali před sňatkem nějakou částku peněz jako podmínku pro uzavření manželství nebo že existují důkazy, že již v minulosti jeden či oba manželé účelově manželství uzavřeli. Žalobce trvá na tom, že žalovaným nebylo tvrzeno, zjištěno a ani dokázáno žádné z kritérií uvedených v usnesení Rady ES, když žalovaný ke svému zamítavému rozhodnutí dospěl na základě údajných rozporů ve výpovědích mezi žalobcem a jeho manželkou při pohovorech ze dne 16. 1. 2012 a ze dne 16. 2. 2012 a také při výpovědi žalobcovy manželky v listopadu 2012 ohledně způsobu seznámení se, okolností seznámení a pořádání svatby. Žalobce je přesvědčen, že žalovaným namítané rozpory nelze označit za zásadní, přičemž na základě údajných rozporů nelze ani dojít k závěru, že žalobcovo manželství bylo uzavřeno pouze účelově.

Žalobce se s manželkou seznámil již v roce 2004, kdy jej od té doby pravidelně navštěvovala při svých cestách do Tuniska, což bylo doloženo kopií cestovního dokladu manželky žalobce. Žalovaný však k tomuto navrženému důkazu nepřihlédl a žádným

způsobem se s ním nevypořádal. Dále žalobce uvedl, že po svatbě udržuje s manželkou manželské soužití, žijí spolu ve společné domácnosti, což potvrzují i opakované pobytové kontroly. Před sňatkem se s manželkou několik let stýkali, přičemž spolu hovoří německy a rovněž se i snaží domlouvat česky, jelikož žalobce absolvoval kurz českého jazyka. Žalobce trvá na tom, že před sňatkem si nepředali žádné peníze a v minulosti ani jeden z nich neuzavřel účelové manželství.

K údajným rozporům, které žalovaný shledal mezi pohovory vedenými se žalobcem a výpovědí jeho manželky, žalobce uvedl, že k jejich seznámení došlo již před osmi lety, takže všechny podrobnosti si s manželkou nepamatují. K jejich seznámení došlo v Tunisku v restauraci patřící pod hotel Sindibad, která je naproti hotelu Marabut, kde byla ubytovaná jeho manželka, přičemž se jednalo o náhodné seznámení, ke kterému došlo ve společnosti žalobcova kamaráda, jenž dříve měl vztah s Češkou, která byla zřejmě krajankou, ovšem v žádném případě nebyla kamarádka žalobcovy manželky. Dále žalobce uvedl, že jeho manželka ví, že mu zemřela matka v roce 1988, nicméně jeho otec se posléze znovu oženil v roce 1990 a dlouhou dobu žije s druhou manželkou, kterou všichni oslovují „mami“, a proto manželka uvedla, že žalobcovu matku zná, přičemž samozřejmě ví i to, že se jedná o matku nevlastní. Dále žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval asi měsíc před vánocemi, kdy si po příjezdu předali s manželkou dárky, tehdy dal manželce parfém a ona jemu hodinky. K tomu doplnil, že v Tunisku se vánoce neslaví, a proto z překladu tlumočnicka nepochopil, že se jedná dotaz na specifické vánoční dárky, takže žalobce mluvil o dárkách obecně. Žádné vánoční dárky si tak s manželkou nepředali. Vedle toho doplnil, že u manželčiny kamarádky V. byli na Nový rok a nikoliv na vánoce, přičemž tato nesrovnalost opět vznikla tím, že žalobce přesně nevěděl, které dny se vánocemi myslí. Dále žalobce uvedl, že snubní prstýnky vybírala manželka, kdy peníze byly od obou, přičemž v obchodě s arabským prodávacem je žalobce zaplatil, a proto jeho manželka uváděla, že je zaplatil žalobce. Dále žalobce uvedl, že den před pohovorem jedli k večeři několik jídel, z nichž žalobce preferoval salát, s tím, že doma mají několik druhů kávy a nepijí pouze buď rozpustnou kávu či tzv. turka. A konečně k údajným rozporům, které žalovaný shledal mezi pohovory vedenými se žalobcem a výpovědí jeho manželky, žalobce uvedl, že na ústní jednání přijeli spoji, které uváděla jeho manželka, přičemž žalobce se při odpovědi spletl, neboť autobusem č. 56 jezdí často do centra města.

Dále žalobce poznamenal, že poté, co si podrobně rozebrali s jeho manželkou jejich výpovědi, tak dospěli k závěru, že řada zdánlivých rozporů a nepřesností byla způsobena nepřesným tlumočením, když tlumočnick byl Syřan a syrská arabština se v mnoha ohledech liší od arabštiny tuniské. Proto žalobce navrhuje, aby byl proveden další pohovor, a to za přítomnosti jiného tlumočnicka. Další nepřesnosti pak byly způsobeny odlišným kulturním zázemím žalobce a jeho manželky, a proto dotazy na vánoce či vánoční dárky byly z tohoto pohledu nevhodné.

Žalobce rovněž uvedl, že ke správnímu řízení doložil CD nosič s fotografiemi ze svatby z července 2010 a DVD nosič se záznamem oslavy Nového roku 2010, ovšem k žádnému z těchto důkazních prostředků vedle kopie cestovního dokladu manželky žalobce se žalovaný nevyjádřil. Žalovaný tento procesní postup opřel o skutečnost, že v daném případě byly shromážděny dostatečné podklady pro rozhodnutí dle ust. § 3 správního řádu již prvoinstančním správním orgánem, přičemž údajné rozpory ve výpovědích žalobce a jeho manželky jsou takové povahy, že ani po provedení dalších důkazů nelze dospět k závěru, že

žalobce se svojí manželkou žije v reálném svazku. S tímto závěrem žalovaného však žalobce kategoricky nesouhlasí, neboť právě porušení ust. § 3 správního řádu ze strany prvoinstančního správního orgánu žalobce namítal ve svém odvolání. Žalovaný tak nezjistil skutkový stav, o němž by nebyly důvodné pochybnosti.

Dále žalobce podotkl, že žalovaný žalobou napadené rozhodnutí sice odůvodnil s poukazem na ust. § 1 odst. 2 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého je hlavním účelem manželství založení rodiny a řádná výchova dětí. Nicméně žalobce trvá na tom, že jeho manželství plní účel, který mu společnost přikládá, když spolu s manželkou žijí, jsou si věrni, vzájemně si respektují svoji důstojnost a pomáhají si. Je přitom pravdou, že o děti s manželkou nepečují, jelikož z jejich manželství se nenarodily žádné děti, ovšem skutečnost, že jejich manželství je bezdětné, nemůže být přičítána k tíži při posuzování žalobcovy žádosti. Dle žalobce žalovaný nesprávně vyhodnotil dopad svého rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny, neboť by musel vzít v potaz to, že žalobce v současné době žije na území České republiky ve společné domácnosti se svojí manželkou, která je státní příslušnicí České republiky. Eventualita, že by se žalobce s manželkou za účelem uplatnění jejich práva na společný rodinný a soukromý život odstěhovali do Tuniska, je pro ně nemyslitelná, neboť manželka žalobce, která nehovoří místním jazykem, nemá v Tunisku dostatečné zázemí na to, aby se zapojila např. do trhu práce. Žalobce i jeho manželka si přejí žít společně v České republice, přičemž v současné době žijí ve šťastném manželství. Dle žalobce správní orgán nemůže zasahovat do výkonu práva na rodinný a soukromý život, které je zaručeno v čl. 8 Úmluvy. K tomu žalobce podotkl, že protrahované řízení ve věci jeho žádosti, kdy je spolu s manželkou v nejistotě již 18 měsíců, je pro ně velmi stresující, což se již projevilo mj. i na jejich zdravotním stavu. Manželka totiž byla nucena finančně zabezpečit žalobce, a proto pracovala ve velmi vysokém pracovním tempu, kdy měla několik pracovních úvazků, což po několika měsících vedlo k jejímu celkovému vyčerpání, takže nyní je v pracovní neschopnosti.

Závěrem žalobce uvedl, že navrhuje, aby soud ve věci provedl všechny důkazní prostředky, které již navrhoval v rámci správního řízení ke své předmětné žádosti, a aby rovněž soud ve věci provedl svědecký výslech V. H. vedle opětovného pohovoru za přítomnosti jiného tlumočníka, jak již bylo zmíněno shora.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

K věci žalovaný uvedl, že žalobce dne 27. 7. 2010 uzavřel v Tunisku ve městě Bizerte manželství s V. L., nyní V. M., přičemž v rámci řízení o žalobcově žádosti o povolení k přechodnému pobytu prvoinstanční správní orgán prověřoval, zda toto manželství se státním občanem České republiky, jehož uzavřením se cizinec stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nebylo uzavřeno s cílem obejítí právních předpisů v oblasti vstupu a pobytu cizinců na území České republiky a získání oprávnění k pobytu. Žalovaný trvá na tom, že po posouzení veškerých relevantních důkazů, zejména po přihlédnutí ke skutečnostem uvedeným v protokolech sepsaných se žalobcem a jeho manželkou a výsledku šetření prvoinstanční správní orgán správně došel k závěru, že jedním z hlavních záměrů bylo účelové nastolení stavu tak, aby bylo žalobci vydáno povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Dle žalovaného je námitka týkající se nesrovnalostí v provedených protokolech ze strany žalobce pro daný případ irelevantní, jelikož v běžném partnerském vztahu o sobě partneři nezískávají informace pouze formou otázek a odpovědí, navíc otázky se týkaly situací, které oba manželé prožili, měli je prožít společně s tím, že je mohli popsat individuálně, ovšem výsledkem by měla být v případě funkčního svazku v zásadě shodná odpověď. V případě žalobce a jeho manželky však byly rozdíly v jejich odpovědích zcela zásadní, třebaže kladené otázky byly zcela určité a týkaly se běžných věcí společného soužití. V této souvislosti žalovaný poznamenal, že z pohovorů nijak nevyplývá, že by se žalobce s manželkou dožadovali upřesnění otázky či že by jim nerozuměli nebo jim činilo problém odpovědět. Žalovaný je přesvědčen, že manželství žalobce a jeho manželky sice bylo uzavřeno v souladu s českým právním řádem, avšak z podkladů pro rozhodnutí vyplynulo, že bylo uzavřeno zejména s cílem získat pro žalobce povolení k pobytu, a tedy nikoliv z důvodů předpokládaných zákonem o rodině. Manželství žalobce proto představuje úkon, který má sloužit k obejití zákona, když uzavření manželství pouze za účelem získání povolení k pobytu na území České republiky je v rozporu s obecně přijímanými zásadami a pravidly společenského chování a způsobu života na území České republiky.

Žalovaný trvá na tom, že žalobce se svojí manželkou neznají osobní informace o sobě a v jejich výpovědích jsou rozpory zpochybňující jejich faktický rodinný život. Veškeré podklady shromážděné ve správním spise vytváří ucelený důkazní řetězec, jehož přesvědčivost nelze zpochybnit ani vyvrátit bagatelizací rozporů ve výpovědích žalobce a jeho manželky. Tvrzená existence rodinných vazeb žalobce na občana České republiky nemá ve skutečnosti reálný podklad, když účelem uzavřeného manželství byla toliko legalizace pobytu žalobce na území České republiky.

V následně učiněné replice právní zástupkyně žalobce opětovně navrhl, aby soud ve věci provedl svědecký výslech V. H., která je již sedm let vdaná s tuniským státním příslušníkem, přičemž žalobce a jeho manželka se s paní H. stýkají, takže se paní H. může vyjádřit k partnerským vztahům žalobce a jeho manželky, ke společnému soužití apod.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že na základě předmětné žaloby je třeba žalobou napadené rozhodnutí ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit pro nepřezkoumatelnost z důvodu jeho nedostatečného odůvodnění, jak namítal žalobce.

K námitce nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí soud dospěl s ohledem na skutečnost, že ze správního spisu, který soudu předložil

žalovaný, prokazatelně vyplývá, že žalobce ke svému odvolání vůči prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 14. 3. 2012, jak bylo citováno shora a kterým byla zamítnuta žalobcová žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, v příloze výslovně přiložil kopie čtyř listů z cestovního pasu své manželky, dále přiložil dva CD nosiče s fotografiemi zachycující žalobcovu svatbu a dále přiložil DVD nosič se záznamem oslavy Nového roku, k nimž uvedl, že tyto důkazní prostředky vyvracejí závěr prvoinstančního správního orgánu o účelovém uzavření sňatku žalobce s jeho manželkou V. M. Dále k těmto přílohám žalobce poznamenal, že je přikládá až v rámci odvolacího řízení, jelikož prvoinstančním správním orgánem nebylo ve správním řízení nijak naznačeno, že z jeho strany existuje podezření na účelově uzavřený sňatek, a proto žalobce spolu s manželkou ve správním řízení nepředkládali další důkazní prostředky prokazující, že jejich manželské soužití je skutečné. Ve vztahu ke kopiím čtyř listů z cestovního pasu své manželky pak žalobce v odvolání uváděl, že prokazují cesty jeho manželky do Tuniska, která za ním jezdila od roku 2004, kdy se seznámili, a to zpravidla 2-3x ročně, a to vždy na dobu 1-2 týdny pobytu, tj. cca 4 týdny v roce v závislosti na její možnosti dovolené v zaměstnání a aktuální finanční situaci. Dále ve vztahu ke dvěma CD nosičům s fotografiemi zachycující žalobcovu svatbu s V. M. žalobce v odvolání uváděl, že fotografie pocházejí z července 2010 a prokazují, že jejich manželské soužití je skutečné. A ve vztahu k DVD nosiči se záznamem oslavy Nového roku žalobce v odvolání uváděl, že na záznamu je zachycena oslava Nového roku 2010, která rovněž prokazuje, že jeho manželské soužití s V. M. je skutečné. Žalobcovu odvolání včetně příloh obsahující výše specifikované důkazní prostředky, žalovaný obdržel prostřednictvím prvoinstančního správního orgánu dne 2. 4. 2012, jak nezpochybnitelně vyplývá ze správního spisu, který soudu předložil žalovaný.

Pro vyhodnocení námítky nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je pak klíčové zjištění, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není sebemenší zmínka ze strany žalovaného o tom, že žalobce ke svému odvolání předkládal jisté důkazní prostředky na podporu svého tvrzení o tom, že jeho manželské soužití s V. M. je skutečné, natož aby se s těmito důkazními prostředky alespoň v minimalistické míře vypořádal. Třebaže žalovaný byl toho názoru, že mezi výpověďmi žalobce a jeho manželky jsou zásadní rozpory, o což pak opřel odůvodnění svého rozhodnutí, zůstávalo nadále jeho povinností vymezit se k žalobcem předloženým důkazním prostředkům. Pokud ovšem žalovaný zcela pominul zmínit žalobcem předložené důkazní prostředky a vypořádat se s nimi z hlediska jejich důkazní hodnoty pro vlastní rozhodnutí ve věci v žalobou napadeném rozhodnutí, je tento postup v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, přičemž v předmětném soudním řízení představuje zásadní vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatečné zdůvodnění, pro které je soud nucen bez dalšího toto rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Tento závěr soudu odpovídá konzistentní judikatuře zdejšího soudu (k tomu srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 10. 2004, č. j. 15 Ca 114/2004 – 119) nebo judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Žalovaný by měl vzít v potaz skutečnost, že předmětné správní řízení o žalobcově žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky včetně navazujícího odvolacího řízení bylo vedeno v režimu již výše citovaného zákona č. 500/2004 Sb. – tedy správního řádu. V souladu se základními zásadami správního řízení musí každé správní

rozhodnutí včetně žalobou napadeného rozhodnutí splňovat určité požadavky a nároky na ně zákonem kladené. Obsahovými náležitostmi správního rozhodnutí jsou podle ust. § 68 odst. 1 správního řádu výrok, odůvodnění a poučení o možnosti či nemožnosti dotyčné rozhodnutí napadnout odvoláním. Z právě uvedeného vyplývá, že obligatorní obsahovou částí správního rozhodnutí je v zásadě odůvodnění, když pouze v případech, kdy správní orgán prvního stupně rozhodnutím vyhovuje všem účastníkům řízení v plném rozsahu, nemusí být podle ust. § 68 odst. 4 správního řádu odůvodnění do správního rozhodnutí zařazeno. V daném případě nebylo mezi žalobcem a žalovaným žádného sporu o tom, že žalobou napadené rozhodnutí muselo obsahovat řádné ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu odůvodnění, jelikož prvoinstanční správní orgán žalobcovu žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítl.

Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu platí, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Ve vztahu k odůvodnění správního rozhodnutí soud uvádí, že smyslem odůvodnění správního rozhodnutí je doložit správnost čímž i zákonnost postupu správního úřadu, jakož i vydaného správního rozhodnutí, neboť správní řízení má být vedeno tak, aby posilovalo důvěru jeho adresátů ve správnost rozhodování, aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá a vedla jejich adresáty k dobrovolnému respektování právního řádu České republiky. Vedle toho řádně odůvodněné rozhodnutí napomáhá rovněž k naplnění zásady procesní ekonomie, popř. představuje významné vodítko pro účastníka řízení při jeho rozhodování, zda využije oprávnění podat proti správnímu rozhodnutí řádný či mimořádný opravný prostředek popř. žalobu v rámci správního soudnictví. V daném případě ovšem žalovaný v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu zcela pominul zmínit žalobcem předložené důkazní prostředky a vypořádat se s nimi z hlediska jejich důkazní hodnoty pro vlastní rozhodnutí ve věci v žalobou napadeném rozhodnutí, jak již soud konstatoval shora.

Na tomto místě soud považuje za potřebné zdůraznit, že by bylo v rozporu s koncepcí správního soudnictví, aby výše specifikované důkazní prostředky prvně prováděl soud v rámci správního soudnictví a potažmo se vymezoval k důkazům z nich vyplývajícím namísto žalovaného ve správním řízení, neboť by tím soud nepřipustně nahrazoval činnost žalovaného správního orgánu, když úkolem soudu ve správním soudnictví v rámci řízení o žalobě proti správnímu orgánu je právě a jen přezkum rozhodovací činnosti správního orgánu promítnuté do žalobou napadeného rozhodnutí.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že byl nucen bez dalšího s odkazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) [s. ř. s.](#) ve výroku rozsudku ad I. žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost z důvodu jeho nedostatečného zdůvodnění ve vztahu k důkazním prostředkům, jejichž provedení ve správním řízení navrhoval žalobce. Zároveň soud v souladu s ust. § 78 odst. 4 [s. ř. s.](#) byl nucen v témže výroku rozsudku rozhodnout o tom, že se věc vrací stávajícímu žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný ve smyslu ust. § [78](#) odst. 5 [s. ř. s.](#) vázán shora zaujatými právními závěry soudu o nutnosti ve věci znovu rozhodnout, poté co se náležitě vymezí k důkazním prostředkům navrženým ze strany žalobce, přičemž své rozhodnutí v tomto směru řádně a úplně odůvodní tak, jak předvídá ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Pro úplnost soud doplňuje, že za situace, kdy dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je zatíženo

vadou řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud se již nezabýval ostatními žalobními námitkami směřujícími k věcné stránce daného případu, neboť by to bylo předčasné. Z téhož důvodu soud ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. soud nepřikročil v rámci předmětného soudního řízení k dokazování, jak navrhoval žalobce. Právě nastíněný postup soudu koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 – 105, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 617/2005 a také na www.nssoud.cz).

Soud přitom takto rozhodl bez jednání, ačkoliv jej již nařídil, neboť ust. § 76 odst. 1 s. ř. s. umožňuje napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení bez nařízení jednání, vyjdou-li tyto vady najevo v kterémkoliv stádiu řízení o žalobě proti němu, s výjimkou právě probíhajícího jednání.

Jelikož žalobce měl ve věci úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 34,-Kč představující výdaje žalobce za poštovné spojené s podáním předmětné žaloby.

Žalobci byla pro toto soudní řízení ustanovena zástupkyně z řad advokátů, a proto v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Proto soud ve výroku ad III. rozsudku rozhodl s odkazem na ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. o určení odměny této advokátce JUDr. Radce Procházkové za zastupování žalobce ve výši 8.228,-Kč, která se skládá z částky 6.200,- Kč za 2 úkony právní služby po 3.100,-Kč podle § 7 v návaznosti na § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 600,- Kč za s tím související 2 režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. a z částky 1.428,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou byla advokátka podle zvláštního právního předpisu povinna odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. ledna 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová